Felix, the king

– Ei?! făcu Doll, scrutând chipul celuilalt cu speranţa că avea să desluşească un cât de firav şi de efemer semn, dacă nu de admiraţie, cel puţin de invidie, de ciudă.

– Deh..., mormăi Rim, răsucind sticla pântecoasă, de bere Terra, din care tocmai supsese ultima picătură. Părea foarte ocupat să studieze eticheta holografică, model 2513, pe care, sub inscripţia cu caractere fonetice - singurele pe care le considera demne de a fi memorate -, planeta albastră plutea în spuma unei halbe. Deh, brevet de invenţie, spui? Şi ofertă grasă de cumpărare? Din partea vicepreşedintelui Confederaţiei Interplanetare a Neuro-psihiatrilor? Ce să facă ăştia cu... cum îi zice... teleemiţătorul ăla al tău?

– Emiţătorul telepatic condiţionant „Doll I", îl corectă inventatorul, străduindu-se să pronunţe cuvintele cât mai egal şi fără vreo urmă de infatuare. Ce să facă cu el? Să-şi trateze turma de nevropaţi, psihopaţi, drogaţi, senili, debili şi ce-or mai fi fiind, să reimplanteze în creierele lor bolnave realitatea, vindecându-i instantaneu. Pe lângă tratamentele individuale, poate fi folosit - cu succes garantat, omule! - pentru terapie în grup, sau chiarîn masă. îţi dai seama? Un singur medic poate potoli - de la mare distanţă - o hoardă de nebuni furioşi! Vicepreşedintele mi-a oferit trei milioane - în credite interplanetare! - , dacă măresc raza de acţiune a aparatului până la trei ore lumină. în felul ăsta, fără să-Di părăsească biroul, vor putea pătrunde în mintea oricărui pacient, fie el chiarîn cel mai îndepărtat cotlon al Zonei Colonizate, înţelegi?

Rim rânji, balansându-se pe scaunul şubred, care prinse a scârţâi, atrăgând privirea acră a singurului ochi al lui Igor Grigorievici, zis Rusu sau Chioru, patronul tavernei „Marţianul Lefter".

– Eu înţeleg. Tu însă... Crezi că vicepreşedintele ăla al tău vrea doar să-şi condiţioneze nebunii? Hai să fim serioşi, nene inventatorule! Vor scociorî în minţile noastre, ale tuturor! Ne vor dirija, ne vor...

Doll se ridică răsturnându-şi scaunul.

– Să te ia dracu', Rim! Cu tot cu imaginaţia ta bolnavă! Nu ştii decât să scuipi venin şi să strici chefu'! Halal prieten!

– Halal geniu! ripostă Rim. Ai inventat o armă, năucule! Asta e capodopera ta! Da' tu vinde-o, scaldă-te în aur, îmbată-te

cu iluzia că vei sălta omenirea cu un stânjen mai aproape de rai...

– Tu te-ai îmbătat deja. Cu bere!

– Mda, mormăi Rim, fără să-i pese că celălalt îi întorsese deja spatele, sunt prea beat ca să te pot convinge... Şi nu destul de beat ca să-ţi sucesc gâtu'...

– Am făcut o achiziţie formidabilă, domnule Weber! se lăudă Cesare Fagiano, vicepreşedintele Confederaţiei Interplanetare a Neuro-psihiatrilor, adresându-se preşedintelui aceleiaşi organizaţii. E invenţia unui inginer şomer de pe Marte. Am spus întotdeauna că societatea noastră aruncă perle în mocirlă!

Preşedintele Weber simulă o criză de tuse tabagică, evitând, foarte încântat de propria-i diplomaţie, orice comentariu. Ştia prea bine că Fagiano se considera pe sine însuşi o perlă, nu chiar azvârlită în mocirlă, dar neavând parte de montura preţioasă ce i s-ar fi cuvenit cu prisosinţă.

– Scuzaţi-mă, reluă vicepreşedintele, eram pe cale să răpesc din timpul dumneavoastră preţios îndepărtându-mă de la subiect. De fapt, mi-am permis să vă invit în biroul meu tocmai pentru a vă demonstra performanţele de excepţie ale acestui aparat.

Preşedintele dădu să răsufle uşurat, dar nu apucă să o facă; Felix, nesuferitul motan obez pe care Fagiano îl căra pretutindeni, îi sări în braţe cu o sprinteneală de care nu părea capabil şi prinse să toarcă, alintându-se. Ca unul ce nu putea suporta pisicile, Weber îşi înfrână cu greu dorinţa de a arunca cât colo jivina galben-roşcată. Se mulţumi să o apuce stângaci şi să o aşeze alături de fotoliul în care se instalase.

– La mine, Felix! porunci Fagiano.

Motanul execută ordinul şi reîncepu să toarcă, de data asta frecându-se de pantalonii stăpânului.

– E foarte deştept, sublinie vicepreşedintele, parcă scuzându-se, cu un surâs dulceag. Şi acum - demonstraţia promisă!

Solemn ca un mare preot îndeplinind un ritual mai mult decât sacru, se aşeză în faţa emiţătorului, apăsă tasta „în masă", puse mâna dreaptă pe un minuscul contactor auriu, şi-l aduse în dreptul ochilor, privindu-l cu veneraţie de fanatic extaziat, apoi şi-l lipi de tâmpla stângă.

Weber urmări amuzat scurta ceremonie. „Şi ce-i cu asta?" vru să întrebe, văzând cum pe chipul celuilalt se lăţea un zâmbet triumfător. Dar o voinţă mai puternică decât a lui îl făcu să-şi înghită vorbele şi să sară în picioare, ca împins de un resort.

Năucit, privi în jur şi se cutremură, ca trezit dintr-un vis rău.

– Domnule Fagiano! Vă rog respectuos să mă scuzaţi! M-am tolănitîn prezenţa unei personalităţi de excepţie, ca dumneavoastră! E aproape o blasfemie! Cât despre faptul că am uzurpat atâţia ani funcţia de preşedinte al confederaţiei noastre, funcţia care vi se cuvenea cu prisosinţă...

– Dragul meu Weber!

Cesare Fagiano se ridică şi, cu un zâmbet bonom, îl bătu pe umăr, ca pe un vechi protejat.

Celălalt îl privi cu pioşenie şi recunoştinţă.

– Vă mulţumesc că m-aţi iertat şi că îmi permiteţi să păstrez această funcţie - pentru dumneavoastră mult prea măruntă! Nici nu ştiu cum am putut să-mi închipui că v-ar putea interesa! Pe dumneav... pe Excelenţa Voastră - cel predestinat să fiţi CezaruM... De altfel, cred că e important să nu pierdem „Ştirile". E imposibil să nu anunţe că, în sfârşit, vi s-a făcut dreptate!

– ... tumorile societăţii vor fi extirpate de îndată ce Marele Fagiano va deveni ceea ce trebuie să fie: Cezarul!

Rusu se urcase pe tejgheaua barului şi începuse să peroreze pe neaşteptate, dar nici unul din cei prezenţi nu păruse surprins. Rim îşi încetase obişnuita legănare - fapt pentru care muribundul scaun ar fi trebuit să-i fie etern recunoscător -, iar Doll îşi surghiunise hăt departe gândul la noua şi fabuloasa sa carte de credit; amândoi ascultau tirada lui Igor Grigorievici, fiecare cuvânt părându-li-se o muzică divină. La masa alăturată, trei negri mătăhăloşi începură chiar să aplaude.

Oratorul le făcu semn să înceteze.

– Linişte! E timpul să ascultăm „Ştirile". Trebuie să aflăm dacă s-a făcut dreptate! Ca şi cum vorbele patronului ar fi fost semnalul mult aşteptat, o picoliţă mărunţică

activă imediat holovizorul.

– Parlamentul central, spunea o crainică emoţionată, ca şi toate Parlamentele Complementare din Zona Colonizată, reunite

în sesiuni extraordinare, recunosc dreptul sacru al Marelui Cesare Fagiano de a fi Unicul şi Niciodată-contestatul conducător al lumii civilizate. Ex-liderii îi mulţumesc Marelui Fagiano, Cezarul, care ia povara guvernării de pe umerii lor slabi. Trăiască Dreptatea! Trăiască Cezarul!

– S-a făcut dreptate! zbierară într-un glas clienţii „Marţianului Lefter". Şi continuară să urle şi să aplaude în timp ce Rusu juca căzăceşte, chiuind „Trăiască CezaruM".

– Cesare - te iubim! Cesare - te iubim! scanda gloata adunată în jurul reşedinţei oficiale a Cezarului.

„Prea multă gălăgie. E obositor", cugetă Cesare în cea de-a o sută treizecea zi a guvernării sale.

Şi urmă liniştea.

Lipsit de zgomotul de fond, motanul Felix se trezi şi căscă prelung, arcuindu-se.

Privind plictisit ecranul de urmărire, Cesare văzu că mulţimea se retrăgea călcând pe vârfuri. Amuzat, ceru câteva imagini de detaliu şi rânji constatând că nu exista chip pe care să nu se poată citi regretul de a fi tulburat siesta Cezarului.

Mulţumit, goni cu un gest fata care-i încălzise patul, se întinse, căscând la rândul lui, şi luă în braţe singura fiinţă care-i era cu adevărat dragă: motanul.

Adormi imediat, ca un om lipsit de orice grijă.

Instalat ca un sfinx pe pieptul stăpânului, Felix toarse o vreme. Dar mişcările ritmice ale toracelui Cezarului începură să-i displacă, aşa că se instală pe pernă, alături de tâmpla împodobită cu micul contactor auriu - obiect pe care îl remarcă imediat şi căruia îi arse o labă; iar ochii lui drăceşti sclipiră când contactorul se rostogoli pe podea.

– la urma urmei, cine dracu' mai e şi Fagiano ăsta? întrebă Rim - destupând o nouă sticlă de bere.

Felix se jucă o vreme dând contactorul de-a dura, ca pe un şoarece ameţit. Pe urmă îi veni ideea să îl lovească cu capul, şi obiectul i se fixă de pata albă dintre ochi, ceea ce nu păru să-l deranjeze.

– Fagiano a fost un impostor! Ne trebuie un conducător ca motanul Felix! răcni Rusu.

Fagiano sări ca ars, azvârlind plapuma cu o smucitură.

– îndată, stăpâne, îndată, bâigui - cu umilinţă. îndată îţi aduc cel mai gras şobolan din metropolă!

Escaladă balconul şi se pomeni într-un copac din care coborî din creangă-n creangă -acesta fiind traseul favorit al noului stăpân al lumii. Dar, odată ajuns jos, uită pentru ce plecase - inconsecvent, Felix hotărâse că pe primul plan era nevoia de afecţiune - şi se amestecă în mulţimea care se readuna. Iarîn secunda următoare începu să scandeze într-un glas cu gloata pe care, nu cu mult înainte, o dispreţuise:

– Felix - te iubim! Felix - te iubim!